

et helt klart ideologisk projekt gående ud på, at man nu i stedet for nationale partier vil indføre de her europæiske partidannelser. Det er også et område, vi skal have afdækket nærmere under udvalgsbehandlingen.

Alt i alt kan vi altså ikke støtte lovforslaget, men hilser selvfølgelig velkomment, at hr. Claus Larsen-Jensen tidligere har bedyret, at vi får den tid i udvalget, der skal til, for at vi kan få stille alle de relevante spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Thulesen Dahl havde i sin ordførertale meget travlt med at redegøre for, hvordan traktatændringen her medfører en stribe overførelser af kompetence fra nationalstaterne til EU.

Vi forsøgte her i den forrige forespørgsel at få nogle konkrete eksempler, men det kan være, hr. Thulesen Dahl har sundet sig og tænkt sig om, så vi kan få et svar nu, for jeg synes, hr. Thulesen Dahl i denne her debat udmærker sig ved at være meget lidt konkret og være meget vidtløftig, når det drejer sig om at opstille skræmmebil- leder.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det vil jeg meget gerne, og jeg er da glad for, at jeg får en lejlighed mere til at gøre det.

For at nævne tre konkrete områder mener jeg, at der er et klart billede i Nicetraktaten af, at det er EU og EU's institutioner, der får magt på bekostning af nationalstaterne – det har jeg nævnt mange gange tidligere.

Det første er Kommissionen: Udpegning af kommissær, hvor et land kan nedstemmes på sit ønske, og hvor man senere skal indføre en rotationsordning, hvorefter et land altså ikke har ret til at udpege en til den institution, der har monopol på at fremsætte forslag i EU. Det synes jeg da er ret afgørende.

Det andet er stemmevægte, hvor Danmark, når man ser på den udvikling, der er i stemmevægtene, altså får en stadig mindre del af stemmerne. Jeg kan oplyse fru Charlotte Antonsen om, at i Europa-Parlamentet, hvor vi i dag har 16 af 626 mandater, får vi fremover – altså når udvidelsen er en realitet – 13 af 732, og i Ministerrådet, hvor vi i dag har 3 ud af 87 stemmer, vil man fremover fra dansk side få 7 ud af 345. Det er da til at tage og føle på.

Endelig nævnte jeg i mit ordførerindlæg hele området med flertalsafgørelser, de her 39 områ-

der, hvor man går fra enstemmighed til flertalsafgørelser, og hvor det selvfølgelig udhuler nationalstaternes ret til at være herre i eget hus.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er jo næsten ved at blive muntert.

Hr. Thulesen Dahl starter med at fortælle om alle de ting, der overføres fra nationalstaten til EU, og når jeg så beder om det konkrete, får jeg at vide, at det er noget med Kommissionen. Hvad har Kommissionen med nationalstaten at gøre?

Jeg hørte også godt under forespørgslen, at det var et af de områder, der virkelig kunne bære en folkeafstemning. Forestiller hr. Thulesen Dahl sig, at vi skal have en folkeafstemning om ja eller nej til Poul Nielson? Hvad er det reelt man taler om? Taler man ikke blot udenom?

Eller stemmevægte: om det er 3 til 87 eller 7 til 345. Mener hr. Thulesen Dahl virkelig – hånden på hjertet – at det er noget, vi skal afgøre ved en folkeafstemning?

Så havde hr. Thulesen Dahl også i denne runde travlt med artikel 7, og der vil jeg da gerne spørge Dansk Folkepartis repræsentant: Er Dansk Folkeparti ikke interesseret i at få forhindret, at vi nogensinde får en Østrigsag igen, og er det ikke lige præcis det, artikel 7 handler om: aldrig mere en Østrigsag? Men man har måske ændret synspunkt, fordi det nu passer sig bedre at sige, at der kommer en hel masse union, og nu skal vi passe på, og nu skal vi have folkeafstemninger og sige nej til det hele.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

I forlængelse af fru Charlotte Antonsens spørgsmål kunne jeg da godt tænke mig at få at vide af Dansk Folkepartis ordfører, hvad Dansk Folkeparti mener er forskellen på det, der er blevet det nuværende indhold af artikel 7, og det forslag, der kom fra Østrig, da de følte sig mobbet af de andre.

Dengang havde Dansk Folkeparti jo meget travlt med at støtte op om Østrigs synspunkter. Så fik vi faktisk en østrigsk løsning på problemet på EU-plan.

Derfor vil jeg da gerne høre, hvor det er, Dansk Folkeparti er så uenig med den østrigske regering, at man åbenbart synes, artikel 7 lige pludselig er blevet et problem.

Det andet spørgsmål drejer sig om det her med at gå fra enstemmighed til kvalificeret fler-